Pinksteren: Pentekostes, 50e dag na Pasen

Handelingen hoofdstuk 2

1 En tesamen met het verloop van de Pinksterdag,
dat is de Pentekostes, de vijftigste dag na Passen,
waren zij allemaal samen “gelijk van hart”,
dus eensgezind, met het zelfde voornemen,
over hetzelfde.

2 En er gewerd – *er ontstond* – toen plotseling een weerklank *van*uit de Oeranos,
alsof die voortgedragen werd van een geweldadig waaien.
De weerklank vulde toen heel het huis, waar zij waren gezeten.

3 En er werden toen aan hen tongen waargenomen, als of *die* van vuur *waren*, die zich zelf verdeelden,
én op één van hun ieder afzondelijk toen deed neerzitten.

4 En zij werden toen allemaal samen vol gemaakt van de Heilige Geest,
En begonnen te babbelen met andere tongen,
zoals de Geest hun gaf te uiten.

5 Maar Joodse mensen die in Jeruzalem (Heilige Salem) gevestigd waren,
zijn voorzichtig aanpakkende *en bedachtzame* mannen, *afkomstig* van iedere natie,
die onder de Oeranos *zijn*.

6 Terwijl dit (stem)geluid toen gewerd,
– het (stem)geluid zo ontstond –
kwam *dit* grote aantal toen bijeen
en raakte toen in verwarring,
omdat één ieder afzonderlijk de eigen landstaal hoorden,
terwijl zij babbelden.

7 Maar allen lieten zich verwarren en bewonderden,
en zij zeiden tegen elkaar:
Let niet op al deze *mannen*!
Zijn het die babbelen niet Galileeërs?

8 En op één of andere manier horen wij
ieder afzonderlijk onze eigen landstaal.
De eigen landstaal waar in wij toen verwekt werden.

9 Parthen en Meden en Elamieten	*uit een gebied dat nu Iran is,*
en die gevestigd waren in Meso-potamië,	*dat “tussen twee rivieren” betekent in het Grieks,* *het land tussen de rivier de Euphrates (Eufraat)* *en rivier de Tigris, dat nu in Irak is,*
“Het Joodse”,	*– Judea –*
én ook Kappadokia,	*dat nu midden Turkije is,*
Pontos	*“de volle zee” een oude benaming voor de Zwarte Zee,* *en voor Pontus: een naam van de Romeinse provincie* *aan de Zwarte Zee, nu het noorden van Turkije;*
en Asia	*dat nu het westen van Turkije is,*
10 Phrygia,	*nu het westen van Turkije,*
Pamphylia,	*nu het zuiden van Turkije, tot aan de Middellandse zee,*
Egypte en de delen van Libië langs Kyrene	*een hoofdstad van een Griekse kolonie* *aan de noordkust van Afrika;*

Ook de Romeinen die in het land zijn,

Joodse mensen én ook psoselieten *die laatsten zijn zij die eerder als niet-Joden dan Joden waren geworden.*

11 Kretenzen *dat zijn mensen van het Griekse eiland Kreta;*

en Arabieren.

Wij horen hun babbelend met onze tongen
over de grootste dingen van God.

12 Maar allen lieten zich verwarren
en waren in pijnlijke onzekerheid.
De één naar de andere:
“Wat zou dat willen zijn?” *Wat zou dat voorstellen?*

13 Maar andere mensen die maakten grappen,
zij zeiden dat: Die zijn gevuld met most,
dat is de te jonge zoete wijn van kort na de oogst.

14 Maar Peter werd samen met de elf staande gedaan
en hij verhief toen zijn stem:
Mannen... Joodse mannen,
en *zij* die allen te samen *te* Jeruzalem (Heilige Salem) gevestigd zijn,
Zorg ervoor dat het aan jullie bekend is!
en geef nu oor aan mijn uitspraken!

15 Want niet, zoals jullie opvatten, die *daar* zijn dronken,
want het is derde uur van *de* dag,
– het derde uur dat de zon op is –

16 maar dat *daar*, dat is aangekondigd door de profeet Joël:

17 En het *volgende* zal zijn in de uiterste dagen,
God zegt:
Ik zal uitgieten van mijn geest over elk *menselijk* vlees,
en jullie zonen en jullie dochters zullen “profeteren”
dat betekent dat ze zelf een godentolk zijn,
en jullie jonge mannen zullen zelf gezichten waarnemen,
en jullie oudsten zullen in de slaap droomgezichten ontvangen.

18 En zéker over mijn slaven en over mijn slavinnen
is in die *uiterste* dagen van mijn geest uitgegoten en zij zullen “profeteren”.

19 En ik zal wonderen *of wondertekenen* boven in de Oeranos geven,
en tekenen beneden over de Grond,
Bloed en vuur en vochtige damp van rook,

20 De zon zal naar duisternis tot in duisternis wenden,
ook de maan tot in bloed,
voor dan die Dag van *de* Meester komt,
die *dag is* groot en uitmuntend *in verschijning*.

21 En het *voorafgaande* zal *zo* zijn,
een ieder, *iedereen* die dan zich zelf zal beroepen
op de naam van *de* Meester zal gered worden.

22 Mannen... Israëlieten,
Hoor nu deze woorden!
Jehsoe de Nazoreeër, een man van*uit* God,
van wie machten en wonderen *of wondertekenen* en tekenen *aan* jullie getoond zijn.

Die *machten, wonderen en tekenen* maakte toen God door hem in jullie midden,
zoals ook jullie ze hebben waargenomen.

23 Door het raadsbesluit dat bepaald is en
met een voorkennis van God,
is die *Jehsoe de Nazoreeër* uitgeleverd *aan* ***of:*** die *Jehsoe de Nazoreeër* is een uitgeleverde *voor hen* die *hem* dan meenamen.
Door handen van wetteloze mensen
dan vastmakend en *jullie* “hieven *hem* toen op”.

– iemand “opheffen” betekent ook: iemand doden,
maar voor “doden” zijn ook veel andere woorden. –

24 God deed die *Jehsoe de Nazoreeër* toen opstaan,
dan losmakend de “barensweeën” – *bijzonder hevige pijnen* – van de dood,
op de manier dat *de dood* niet machtig was,
dat *Jehsoe* door hem beheerst werd.

25 Want Dabid zegt tot hem:
Ik zag de Meester voor me
voor altijd in mijn zicht,
omdat hij aan mijn rechterzijde is,
met het doel dat ik dan misschien niet geschud zou worden.
26 Door dat*gene* werd mijn hart toen vrolijk,
en mijn tong jubelde*; deze verheugde zich bijzonder*,
terwijl ook nog mijn vlees “een tent zal opzetten”*, zich vestigt,* in hoop,
27 Dat jij mijn ziel niet zal neerlaten *of verlaten, achterlaten* in “*dat* van Hades”.
– de onderwereld is dat wat van de god Hades is –
Jij zal jouw geheiligde of gewijde zelfs niet geven,
dat ontbinding *door verderf* waar te nemen is.
28 Jij maakte toen aan mij wegen van leven bekend.
Jij zal me vol maken van vrolijkheid met jouw gezicht.

29 Mannen... Broers,
Het is mogelijk *en geoorloofd* nu te zeggen,
met vrijheid en recht van spreken naar jullie *toe*,
omtrent de patriarch*, aartsvader,* Dabid, dat:

ook hij toen stierf en *hem* werd toen een laatste eer bewezen,
oftewel: hij werd toen in het geheel begraven of verbrand waarna zijn botten begraven zijn,
en zijn (graf)monument is te midden van ons tot deze dag toe.

30 Dus een profeet zijnd,
en *waargenomen hebbend en daardoor* wetend, dat:
God toen met een eed zwoer:
uit vrucht van zijn lende – naar het vlees –
zal die de Christos*, de Gezalfde,* doen opstaan.

31 Dan tevoren waarnemend
babbelde hij toen over het doen opstaan van de Christos*, de Gezalfde,* dat:
zijn ziel toen niet neerlaten *of verlaten, achterlaten* werd in “*dat* van Hades”,
en dat zijn vlees toen zelfs geen ontbinding waar nam.

32 God deed toen deze Jehsoe opstaan,
van dat zijn wij allen getuigen.

33 Dus verhoogd wordend aan de rechterzijde van God,
én aannemend de “belofte” van de Heilige Geest van bij de vader.
goot *Jehsoe* toen deze *Geest* uit.,
die Geest die jullie nu zien en horen.

[34] Want niet Dabid ging toen op *of omhoog* tot in de Oeranossferen.
Maar hij*, Dabid,* zegt:
De Meester zei toen aan mijn Meester:
Zit aan mijn rechterzijde!

[35] ...Tot ik jouw vijanden zal maken *tot* een voetensteun van jouw *benen en* voeten.

[36] Dus, leer het vaststaand kennen, ieder huis*gezin van* Israël!
Dat: God maakte hem toen Meester en Christos*, de Gezalfde*,
deze Jehsoe,
die jullie toen aan een paal hechtte.

[37] *Zij* werden, terwijl *zij* dan hoorden, "door het hart gestoken",
én zij zeiden toen tegen Peter en de overige afgezanten:

Wat zullen we doen, mannen... broers?

[38] Maar Peter zei tegen hen:
Verander nu jullie denken!
en wordt nu ieder van jullie afzonderlijk onder gedompeld
namens *of bij* de naam van Jehsoe Christos*, de Gezalfde,*
tot wegzending van zonden
en jullie zullen nemen *of vatten* het gratis cadeau van de Heilige Geest.

[39] Want de belofte is aan jullie
en aan jullie kinderen
en aan alle tot ver *in afstand of tijd*
zo veel als onze Meester God tot zich roepen zal.

[40] Én hij riep meer andere woorden aan als getuige en voor hulp,
zeggend: Wordt nu gered van deze "verdraaide" *onrechtvaardige* generatie.

[41] Dus nu, *zij* die dan verheugd zijn woord aannamen,
werden toen onder gedompeld
en *gedurende* die dagen daar
werden *er* toen ongeveer drieduizend zielen toegevoegd.

[42] Terwijl die standvastig waren bij het onderwijs van de afgezanten,
en het deelhebberschap *– samen delen en aandeel hebben –*
en het breken van het (tarwe)brood en de gebeden.

[43] Maar een angst gewerd*, deze ontstond,* toen bij iedere ziel,
én veel wonderen en tekenen gewerden*, deze ontstonden,* door de afgezanten.

[44] Terwijl alle vertrouwelingen waren over hetzelfde,
en zij hadden allemaal samen gemeenschappelijke zaken.

[45] En zij verkochten de bezittingen en de eigendommen,
en verdeelden ze allen, zoveel als iemand nodig had.

[46] Én *zij* waren dagelijks standvastig "gelijk van hart"*, eensgezind,* in de tempel,
Én braken brood in huis, Zij namen voedsel mee *en eraan deel* in bijzondere blijdschap
en *"wereldvreemde"* eenvoud van hart.

[47] God lovend, en *zij* hadden charisma*, een uitwendige genade,* naar heel het volk.
Terwijl de Meester dagelijks door *middel van* de bijeenkomst toevoegt *aan hen* die gered worden.

...wordt vervolgt!

Toelichting op Handelingen 2:36

hechtte toen aan een paal: Grieks werkwoord: σταυρόω stauro-oo, dat betekend: omheinen met palen, palissaderen, dan wel met rechtopstaande palen, het aaneen plaatsen van rechte palen; (om)palen. Het wordt traditioneel vertaald met “kruisigen”. Het Latijnse crucifigo dat bestaat uit crux (kruis=paal) en figo (vasthechten), spreekt over “kruis” – waarbij Nederlanders denken aan twee lijnen die elkaar kruizen – maar dit betekend “rug” waarbij een lange (kromme) balk bedoelt wordt. Het woord is uiteindelijk gebruikt om een houten balk te beschrijven (waaraan misdadigers bevestigd werden). De Romeinen waren creatief met hout en mensen daaraan te bevestigen. Er zijn zo meerdere varianten, sommige boeken beschrijven dat er drie varianten zijn, maar dit zijn er veel meer geweest. Men beschrijft onder andere het patibulum, een dwarsbalk, die direct na de veroordeling aan de gespreide armen van de veroordeelde gehangen werden, zeg maar: als een vliegtuig, waarmee deze dan door de stad slingerde tot deze bij de martelplaats aan kwam. De vernedering begon dus al direct na het opbinden van de dwarsbalk. Daar werd de balk dan in horizontale stand op de paal (stauro) gehangen. Nu zeggen sommige dat Jehsoe zo opgehangen is geweest. Dat is absoluut niet duidelijk. De drager van het “kruis”, ene Simon, draagt de stauro. In andere fragmenten van het Nieuwe Testament is te lezen dat er spijkers voor de hechting werden gebruikt en niet touw zoals bij het patibulum gebruikelijk zou zijn geweest. Aan de andere kant was Pilatus zeer verwondert dat Jehsoe – wat we lezen door een wonder – al zeer vroegtijdig overleden was. Dat laatste past wel bij het gebruik van het patibulum met touwen, want een dergelijke verhanging kon dagen duren. De gehele verhanging heeft tussen het derde en negende (zonne-)uur plaats gevonden; ergens midden ochtend tot midden middag. De verhanging kon toen niet worden voortgezet, in verband met de sabbat, dus wilde men de benen van de “gekruisigden” breken – ja, juist omdat ze nog zouden leven – maar dat was bij Jehsoe niet gedaan, omdat hij vreemd genoeg al overleden was.

© Christos Vertaling, www.christos.nl
versie: 15-05-2022